No. 93. 1847.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 4 Augustus.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,55. Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

FRANKRIJK.

PARIS, den 29. [illegible] kwam eene [illegible]keldochter uit het *Palais Royal* bij een tandmeester, om zich eenen tand te laten trekken. Deze zeide haar slechts den tand te doen verlooden, en vermits zij de pijn vreesde, zich door etherdamp te laten bedwelmen, dit werd aangenomen; maar wat er gebeurde, terwijl het meisje buiten kennis lag, ware moeijelijk te zeggen. Dit weet men, dat de winkeldochter, den tandmeester verlatende, in eene verschrikkelijke verwarring was. Hare meesteresse rekende dat zij drie uren afwezig was gebleven, en bij nader onderzoek bleek, dat hare persoon het voorwerp van schandelijke geweldenarijen was geweest. De dader van dit schelmstuk is aangehouden.

— Voorleden week verscheen zekere *Maria Louisa Lecontreux* voor den maire eener naburige gemeente van Parijs, om tot hare echtvereeniging te doen overgaan. Bij het onderzoek der overhandigde papieren bleek, dat het meisje als jongen was opgeschreven. De officier van den burgerlijken stand weigerde derhalve met de plegtigheid voort te gaan en verzond alles naar den prokureur des Konings. Deze magistraat deed het *duplicaat* der registers, behelzende de geboortelijsten, nazien, en vond er dezelfde feil. In dezen staat van zaken was het onmogelijk tot een huwelijk te laten overgaan, en de bruid moet wachten, tot dat een vonnis haren toestand hebbe geregeld. Hetgeen de zaak nog belagchelijker maakte, is dat het meisje, hetwelk over de een-en-twintig jaar oud is, bij gemis van zelf de aangifte van haren persoon te hebben gedaan, *ex officio* onder de lotelingen voor de militie is opgeschreven.

— Eene vrouw uit Vis-en-Artois is met zulke vreemde verschijnselen dezer dagen overleden, dat de geneesheer meende verpligt te zijn de maag te openen, waarin hij dan ook eene groote menigte kersensteenen vond. Hij heeft den dood aan deze onverteerbare steenen toegeschreven.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, den 30 Julij. Een geheel nieuw schouwspel wordt ons dezer dagen in het park alhier aangeboden, namelijk de *inhuldiging van de lucht-spoorweg-vaart*, door voortstuwende en middelpunt schuwende kracht. Niet tevreden langer den grond te berijden, wil men thans beproeven zich zonder dien vasten grond in de lucht te bewegen. Het meest te bewonderen in dit alles is voorzeker hij, die het eerst gewaagd heeft zijn leven aan dien gevaarlijken togt toe te vertrouwen, voor dat nog iemand hem er de goede uitslag had van kunnen verzekeren.

Uit eene hooge, sierlijk gedrapeerde en prachtig verlichte tent loopt een ijzer spoor met eene zeer schuine helling naar beneden, daar gekomen beschrijft het ijzer een vrij uitgestrekte boog in de lucht en strekt zich, na die boog beschreven te hebben, verder uit naar eene tweede, niet minder sierlijke tent, in het tegenovergestelde gedeelte van den tuin opgerigt. De snelheid, waarmede het op wielen loopend wagentje, dat op het spoor bevestigd wordt, naar beneden komt aanrollen geeft het zulk eene kracht, dat het in een oogenblik en voor men er om denkt, de boog, die het ijzer in de lucht vormt, rondgereden is en van daar verder doorrolt naar de tweede tent. Hetgeen echter, oppervlakkig beschouwt, de grootste verwondering baart, is dat iemand in dit wagentje de reis naar beneden mede maakt en dus bij het beschrijven van den boog in de lucht een oogenblik met het hoofd naar den grond hangt.

Deze korte, maar niet van gevaar ontbloote togten zijn meestal met het beste gevolg afgeloopen, hoewel Maandag avond, bij den laatsten rid, de reiziger het ongeluk had met zijn wagentje uit de rails te vliegen; gelukkig echter gebeurde dit, toen hij de boog reeds was afgeloopen en het wagentje zijne grootste [illegible] verloren had. — [illegible] talrijke en nieuwsgierige menigte woonde deze voor ons geheel nieuwe voorstelling bij en volgde met een belangstellend oog den onversaagden reiziger in zijnen korten maar gevaarlijken togt. Een welbezet orchest voerde bij deze gelegenheid verschillende muzijkstukken uit en werd het feest wijders door eene schitterende illuminatie opgeluisterd.

Wij zijn overigens in staat gesteld de omstandigheden mede te deelen, die het uit het spoor werpen van den wagen hebben veroorzaakt, en waarvan men zich eerst heden morgen, bij het daglicht heeft kunnen overtuigen. De twee rails van de baan zijn op den afstand van één el door ijzeren dwarsstaven aan elkander verbonden, die zelve door schroeven vastgehouden worden. De kop van eene dezer schroeven gebroken zijnde, is de evenwijdigheid der rails verstoord geworden, hetgeen de wagen oogenblikkelijk uit het spoor heeft moeten werpen, gelukkig echter op het oogenblik, dat hij nog slechts een el boven den grond was.

— Te Amsterdam vormt zich eene nameloozе vennootschap ter vestiging en uitgave van een nieuw vrijzinnig dagblad: *ATLAS*, met de H. H. *L. van Vliet* als Directeur-Hoofdredacteur en Mr. *B. Donker Curtius*, *W. Poel* en *A. de Bruyn* als commissarissen. Het kapitaal der Maatschappij wordt voorloopig bepaald op eene som van ƒ 200.000, verdeeld in aandeelen ten bedrage van ƒ 1000. Reeds is voor 109 aandeelen, dus voor ƒ 109.000, door 29 inteekenaren deelgenomen.

'sGRAVENHAGE, den 31. Julij. Men verzekert ons, dat dezer dagen door de Arrondissements-Regtbank te Brielle eene geregtelijke vervolging is ingesteld tegen een Roomsch-Katholijk pastoor eener gemeente in dat arrondissement, ter zake van in eene kerkelijke rede zich strafbare uitdrukkingen te hebben veroorloofd tegen de bestaande orde van zaken en het openbaar gezag.

LEEUWARDEN, den 28. Julij. Hoezeer de ziekte in de aardappelen zich meer algemeen verspreidt, en er vele landen door aangetast zijn, zoo is het zeer gelukkig dat de knollen tot hiertoe onbesmet blijven; slechts zelden krijgt men eene aangestokene aardappel te zien. Deze zoo hoogst nuttige knol is daarentegen thans zeer meelrijk en bevat daardoor meer voedingstoffen dan in de beide vorige jaren. God geve dat de weersgesteldheid gunstig moge blijven, opdat de ziekte zich niet verder verspreide. De stoelematers zijn thans bijna alle gerooid en hebben een goed gewas opgeleverd, de late gelen zullen spoedig aan de markt komen.

— Heden was alhier op de markt de prijs der koeijen en schapen aanmerkelijk lager, de oorzaak daarvan bestaat daarin, dat vele boeren genoodzaakt zijn hun vee te verkoopen, uit gebrek aan hooi. Het is dus zeer waarschijnlijk dat de prijs van het vleesch spoedig eene belangrijke daling zal ondergaan. In deze provincie zijn reeds landbouwers, die genoodzaakt geweest zijn hun vee op stal te zetten, door dat de muizen hunne greidlanden in die mate hebben verwoest, dat het gras niet meer in toereikende hoeveelheid voorhanden is om het vee te voeden.

— In de vorige en ook in deze week zijn onderscheidene personen, door de Arrondissements-Regtbank alhier, veroordeeld tot een jaar correctionele gevangenisstraf, wegens deelneming aan de ergerlijke baldadigheden, welke alhier in het laatst van Junij hebben plaats gehad.

— Te Arnhem zijn door het stadsbestuur de noodige maatregelen genomen ter voorkoming van verdere ongeregeldheden, door het opkoopen van levensmiddelen veroorzaakt. Na 9 ure des avonds zijn alle vereenigingen op straat van 5 personen verboden; alle tapperijen en andere opene huizen zullen van des avonds 10 tot des morgens 5 ure moeten gesloten zijn. — Ten gevolge van de ongeregeldheden [illegible] Woensdag [illegible] voor het huis van den heer *André de la Porte*, zijn 3 personen gearresteerd, doch twee des anderen daags ontslagen. De militairen hebben de menigte uiteengedreven.

— Van den Helder schrijft men van den 30. dezer:

« Dezen morgen werd de nieuwsgierigheid alhier opgewekt door een toeloop van menschen, welke, naar hun zeggen, een aangespoelden walvisch gingen bezigtigen. Bij nadere beschouwing echter bleek het een monstergedrogt te zijn, waarvan men den naam niet met zekerheid kon gissen. Naar veler meening, was het een wit- of zwaardvisch. Dezelve had, bij eenen kop, veel gelijkende op dien van een kameel eene lengte van ongeveer 40 voeten en eene dikte van 8 voeten over diamètre. Dit monster is door eene Groenlandsche sloep weder in zee gesleept, om ons van den walgelijken stank, ten gevolge der te groote ontbinding, waarin het verkeerde, te verlossen.

DEVENTER, den 27. Julij. Heden heeft de arrondissements-regtbank alhier den grutter en winkelier *H. J. van Wyhe*, wonende te dezer stede, veroordeeld tot zes maanden gevangenisstraf, vijftig gulden boeten en in de kosten, wegens het veilen en verkoopen van meel, met krijt vervalscht. (Men beweert, dat de veroordeelde in honderd pond meel ruim 12 pond krijtwit had gevoegd.)

Men vermoedt, dat de veroordeelde van het vonnis in hooger beroep zal komen.

— Ofschoon de meeste leden der Tweede Kamer moesten erkennen dat de grondwet dertig jaren lang was geschonden, met opzigt tot het sluiten van tractaten met vreemde mogendheden, is echter het voorstel van den heer *Hoffman*, tot benoeming eener commissie tot het ontwerpen van een adres aan den Koning, houdende beklag wegens de afwijking der grondwet, bij gelegenheid van de sluiting van het tractaat met Belgie van 29 Julij 1846, met groote meerderheid afgestemd. De geringste policieovertreding wordt ongenadig gestraft, maar de grondwet te verkrachten, dat raakt zoo naauw niet.

— Wij weten wel, dat de wetgever-fiscaal de gewoonte had aangenomen, met de Kamer den spot te drijven, maar wij hebben nooit durven vermoeden, dat deze manie zoo ver kon gaan, om aan onze afgevaardigden dingen te zeggen, als deze: « men onderstelle nu het rijk in het bezit eener magtige oorlogsvloot, en *bovenal* BLOEIJENDE GELDMIDDELEN — zullen dan niet juist die bloeijende geldmiddelen een voorwerp te meer van begeerlijkheid voor den vijand wezen?"

Wat bij afleiding dus ook beteekent: De staat geen magtige oorlogsvloot, noch zeer bloeijende geldmiddelen bezittende, moet dan noodzakelijk zich beroemen, daardoor geen voorwerp van begeerlijkheid voor den vijand te wezen. . . . Welgelukzalige staat!

Wij hebben van deze ongeloofelijke maar toch authentieke zinsnede, — die men vindt in de beantwoording des heeren *van Hall's* van het voorloopige verslag der Kamer over de begrootings-wetten — aanteekening gehouden en ze opgeteekend nevens eene aphorisme, ook den minister-filosoof, wiens naam is *van Hall*, ten volle waardig:

« Het is niet wenschelijk, dat 's Rijks munt genoodzaakt « wordt in groote hoeveelheid munt te slaan voor partiku- « lieren, naardien zulks vele kosten zou veroorzaken."

Men zou gaarne den fabrijkant een knip voor den neus geven, die zeide: Het is wenschelijk, dat men mij niet vele bestellingen doe, daar zulks groote kosten van fabri-

EENE GESCHIEDENIS UIT FRANSCHE COMTE.

(Vervolg en slot van onze vorige)

Hij overwoog de kansen van den strijd, en vond ze niet in zijn voordeel. Johanna was een sterk meisje; haar derhalve, terwijl zij gewapend was, nog meer te tergen, was zoo veel, als zijnen dood te gemoet rennen. - De soldaat erkende zich voor overwonnen, opende zwijgend de deur, en vertrok zonder een woord te spreken, maar met een hart kokende van woede.

Johanna zag hem zich verwijderen; zij sloot haastig de deur en schoof er den grendel voor. Toen zonk zij, ten gevolge van den doorgestanen schrik, onmagtig en als levenloos op eenen stoel neder.

III.

De Moord.

Eindelijk ontwaakte Johanna uit hare onmagt. - Er werd zacht aan de deur geklopt.

« Wie is daar?" vroeg zij.

« Ik - Anton."

Zij opende, en haar bruidegom trad binnen met eene bijl op den schouder.

« Wat scheelt u?" riep hij uit: « wat is er toch gebeurd, Johanna? gij ziet er doodsbleek uit!"

« Niets - wat zoude mij schelen?"

« Waarom is de grendel voorgeschoven, hetgeen anders nooit het geval was?"

« Er zijn bedelaars aan de deur geweest en het was reeds laat; daarom was ik bang."

Anton was met deze verklaring tevreden, en ondervroeg zijne bruid niet verder.

Beiden spraken nu van hun toekomstig geluk, en de wangen van het meisje waren weder, even als te voren, met een' zachten blos bedekt.

Anton vertrok na verloop van een uur, hetwelk, naar het hem toescheen, al te snel verloopen was. Hij wilde nog in het bosch gaan, om een' jongen eik te vellen, dien hij tot het herstellen van eene kar, zeer noodig had.

De nacht was donker, de weg eenzaam en treurig. De gele bladeren vielen dwarlend op den grond, en aan den gezigteinder hoorde hij het heesch gekras van een' zwerm raven, die naar het bosch heentrokken.

Anton drong al dieper en dieper in het bosch, tot dat hij eindelijk op eene opene plek kwam.

Daar hoorde hij sterke en herhaalde bijlslagen. Hij deed eenige schreden voorwaarts, en zag eindelijk Peter, die in den stam van een' ouden eik, welke hij vellen wilde, reeds eene diepe snede gemaakt had.

Op den hoogsten tak van een' verdorden pijnboom zat onbewegelijk een zwarte raaf, die met vonkelende oogen op beide nederzag.

« Wees gegroet, Peter!" sprak Anton.

« Gegroet!" antwoordde de soldaat gemelijk.

« Waarom spreekt gij mij op zulk eenen toon toe?" vroeg de eerste verwonderd

« Omdat het mij zoo bevalt!"

Toen hieuw hij weder op den eikenstam toe; maar na eenige oogenblikken hield hij op, en zeide: « Dus wilt gij nog altijd met Johanna trouwen?"

« Ja zeker! hoe komt deze vraag bij u op?"

« Omdat gij een gek zijt?"

« Wat wilt gij daarmede zeggen?"

De soldaat zag hem een oogenblik aan, en borst toen in een honend gelach uit.

« Duivel!" schreeuwde Anton, wien nu plotseling een bliksemstraal door de ziel drong, « en wie zou mij dit hebben aangedaan?"

« Wie? - Eene domme vraag! - Ik!"

« Gij!"

« Ja."

« Gij liegt!"

« Zoo als gij wilt, maar ik kom zoo even van haar.

Anton sloeg de handen in een, en zeide, als uit eene droom ontwakende, voor zich heen: « De deur was gesloten, en Johanna zoo bleek en bevende!"

Peter merkte dien loop van Anton's gedachten op, en zich daarnaar rigtende, vervolgde hij: « Wij hoorden u aankomen, maar wij dachten, dat het haar vader was, en toen sprong ik uit het venster

« Ellendige!"

« Wat zegt gij? - zulk een woord niet meer, of . . ."

« Verdedig u!" riep Anton in wanhoop uit, en zwaaide de bijl welke hij in de hand hield.

« Zoo als gij wilt! ik ben gereed!" riep Peter, en hief ook de zijne op.

—

IJzingwekkend was de strijd. Beiden waren even sterk en even behendig. De bijlen kletterden met vreesselijke kracht tegen elkander.

De raaf, intusschen, zat onbewegelijk in de kruin van den ouden eik, en scheen het ijselijk tooneel opmerkzaam gade te slaan.

Vermoeidheid dwong de strijders een oogenblik op te houden. Maar spoedig werd het gevecht met nieuwe woede hervat.

De strijd duurde lang.

Eindelijk trof Peter's bijl den steel van die zijner tegenpartij. Anton's wapen was gebroken en hij zelf weerloos. . . Peter maakte snel van zijn voordeel gebruik, en strekte den ongelukkige, met éénen slag, levenloos aan zijne voeten neder.

—

Peter klauterde in den eik en zag naar alle kanten rond - de landstreek was woest en ledig.

Toen klom hij weder uit den boom, nam het lijk en de gebrokene bijl op en sleepte ze zijwaarts af, terwijl hij den bloedstroom met dorre bladeren bedekte.

gelle zou veroorzaken. (Naar Asmodée.)

— Een heer, die van 's Gravenhage, tot Haarlem met twee nieuwbakken Staten-Generaal, *Alewyn* en *Smit*, reisde, verhaalt omtrent laatstgenoemde: Dadelijk bij het inkomen annonceerde hij zich als het nieuwbenoemde lid; en wanneer er op de stations nieuwe reizenden in de diligence kwamen, zorgde hij er voor, dat zij hem spoedig in zijne nieuwe waardigheid kenden. Hij verhaalde, hoe hij met zijne vrouw had zitten eten, toen de gewigtige en ongedachte tijding kwam; en nu was hij, zoo spoedig hij zulks konde doen, naar den Haag gesneld, om informatiën in te winnen, vooral over het *costuum*, hetwelk nu bij een kleêrmaker te Amsterdam zou worden gereed gemaakt. Er waren er in de diligence, die den slimmert van de Zaan meesmuilende zaten uit te lagchen. En zulke menschen, of liever zulke uilen kiezen de staten van Noord-Holland!!! Zulk een nulliteit geeft men de voorkeur boven eenen van Hasselt!!! (Kat.)

— Zullen wij ook weldra een proces hebben in den vorm van dat van de heeren *Teste*, *Cubières* en *Pallapra?* vraagt *Asmodée*.

Dat is niet onmogelijk, antwoordt hij, en deelt vervolgens de aanklagt mede van den heer *M. A. F. Bouricius* tegen zeven aanzienlijke personen, waaronder zich de heer *Nedermeyer van Rosenthal*, lid van de Tweede Kamer der Staten-Generaal bevindt.

Volgens de artikelen 375 en 405 van het Code Pénal moet deze zaak eindigen met veroordeeling tot gevangenschap en boete voor den aanklager of de aangeklaagden.

Zal de Kamer, door deze aanklagt regtstreeks aangetast in hare eer en waardigheid, zich deze zaak niet aantrekken?

MENGELINGEN.

Aan hen, die onze dynastie dezelfde of soortgelijke gevoelens toeschrijven als welke de beroemde prinsen van Oranje bezielden, doe ik opmerken, dat met Willem III (koning van Engeland) het geslacht van Willem I uitstierf in 1702.

Eerst in 1747 werd bij ons het stadhouderschap hersteld, ten behoeve van den in Friesland gevestigden tak Nassau. Prins Willem, zoon van den verdronken prins Jan Willem Friso, werd toen, onder den naam van prins Willem IV tot erfstadhouder en kapitein-generaal verkozen. Van dien Frieschen tak nu, stamt onze tegenwoordige dynastie af. De titel van prins van Oranje (een klein prinsdom, voordezen, in Frankrijk, lang door het huis Nassau verloren) ging op den Frieschen tak over; maar kleefden de gevoelens van Willem I aan den titel? Gingen zij daarmede over van het Hollandsche op het Friesche huis?

Ik maak deze aanmerkingen, omdat er in ons midden een aantal personen zijn, die volstrekt en als het ware met hand en tand aan onzen koning liberale gevoelens willen aanhechten; Z. M. is, dunkt mij, geregtigd, om te verlangen, dat men hem geene gevoelens toedicht, welke hij niet koestert. En welk blijk, vraag ik, van wat men liberale gevoelens noemt, heeft Willem II gegeven? Wil men misschien de verklaring, welke hij als groothertog van Luxemburg, dezer dagen, te Frankfort liet afleggen, liberaal heeten. Getuigen de herhaalde vervolgingen tegen de dagbladen van *liberalen* zin? Is het niet alom bekend, dat de koning persoonlijk een der ernstigste tegenstanders eener grondwets-herziening is? — Wat men gemeenlijk liberale gevoelens noemt beschouwt Willem II als *gevaarlyke* theoriën; en daartoe heeft Z. M. hetzelfde regt als een ander om het tegendeel te doen. Wij, die voor ons vrijheid van oordeel verlangen, moeten dezelfde vrijheid in den koning eerbiedigen. Z. M. is geenszins verpligt liberale gevoelens te koesteren; hij kan en mag dezelve als verderfelijk beschouwen. Meent Z. M., dat onze grondwet te voortreffelijk is, om wijzigingen te gedoogen, — dan handelt Z. M. volkomen pligtmatig door ze niet te gedoogen; oordeelt Z. M. dat onze pen te veel vrijheid heeft, — dan is het zeer logisch van Z. M., beperkingen daarvoor te doen voorstellen. Vindt Z. M., als groothertog van Luxemburg, dat Krakau's inlijving een meesterstuk van staatkunde en menschelijkheid was, — dan weet ik niet, waarom Z. M. zulks zou ontveinzen. Wat ik onregtmatig, ongepast en belagchelijk vinde, is het opdringen aan den koning van gevoelens, welke hij blijkbaar niet koestert. Mijnes achtens, is Willem II beroogd, het als eene beleediging te beschouwen, wanneer men hem liberaal noemt. Het woord *liberaal*, toch, drukt geenszins eene hoedanigheid uit, welke door iedereen goedgekeurd wordt. De Sardinische, de Oostenrijksche, de Russische, de Hanoversche regeringen gruwen van liberalen; en het zou mij gansch niet verwonderen, dat, bijaldien iemand in Rusland den keizerlijken zwager onzes konings liberaal mogt willen noemen, Zijne Autocratische Majesteit denzelven eenige knoetslagen toedienen liet. (*Arnh. C.*)

Nog eene zamenspraak tusschen Robert Macaire en Bertrand.

Robert Macaire. O! die struikroovers!.... zij hebben het mij voorspelt..... mijn buitenkansje is verdwenen. Gij weet wel, Bertrand, dien accijns op de rogge....

Bertrand. Ja, ja, die geschiedenis, niet waar, waarde vriend, waarbij gij tweemaal zoo veel wilde inpalmen dan gij wegschonk?

Robert Macaire. Helaas ja! Zij bemerkten het fijne der zaak en lieten mij kuijeren. Maar zij zullen het mij *betalen!* Ik behou nog altijd de kist, en zoo lang die nog niet geheel en al ledig is.....

Bertrand. Zult gij ze blijven.... behouden, niet waar?

Robert Macaire. Gelooft gij dan dat het voor een vriendelijk gezigt alleen is dat ik mij aan 't hoofd van 't behoud gesteld heb?.... Maar gij, Bertrand, schijnt mij verduiveld neerslagtig. Heeft misschien uwe regterlijke hinderlaag, met ongmerk om die ongeloovige dagbladschrijvers met speldenprikken te vermoorden, het zelfde lot ondergaan als mijn buitenkansje, dat ik nog al zoo mooi ontworpen had?

Bertrand. Nog niet, maar ik vrees dat er niets van komen zal. Altijd onbepaalden uitstel. Ik ween van woede!....

Robert Macaire. Weent, mijn arme Bertrand, weent, maar zijt niét ontmoedigd. Wij zullen er wel weer bovenop komen.

Bertrand. (*De oogen afdroogende.*) Ja, Macaire, wij zullen er weer bovenop komen. O!... en dan!...

Robert Macaire. Ik voor mij, ik zal ze uitzuigen.

Bertrand. (*Woest lagchende.*) Bloedzuiger! 't is wel!.... Maar ik zal ze vermoorden; ik zal ze langzaam doen sterven in mijne lieve cellulaire gevangenissen; ik zal ze krankzinnig of dol maken.

O! wat pleizier schenkt ons de magt!

(*Zy vertrekken gearmd.*)

(*Asmodée.*)

ALLERLEI.

De Fransche gieter Soijer, welke het ruiterstandbeeld van Prins Willem I vervaardigd heeft, en deswege met het kruis van den Eikenkroon begiftigd werd door onzen koning, wordt in Frankrijk vervolgd wegens misbruik van vertrouwen en oplichting. Bij eerbiedig schrijven heeft hij nu zijn ridderkruis aan onzen koning terug gezonden, uit vrees, naar hij zegt, dat dit eerbewijs op een schavot mogt pronken.

Was hij bang, dat het der begerige menigte te veel in het oog zou schitteren?

Intusschen is er nu weder een ridderkruis vacant; haast u dus liefhebbers; het kan, noe warm van Soijer's borst, op de uwe gehangen worden!!!

Maar haast u! haast u! anders is Verploegh u soms voor!

—

In de *Rotterdamsche Courant* vindt men aanbevelingsbrieven voor Rowland's Macassar Olie.

Kolonel Walker had in Indie door koorts het haar verloren en alle pogingen — zegt hij — om een *hoofd met haar* te krijgen waren vruchteloos.

Toen gebruikte hij Macassar-Olie, en ziet — hij merkte teekenen van een *nieuw hoofd met haar*, tot zyne verwondering niet alleen, maar ook van familie.

Mijnheer Balls ging in 1842 ter markt, viel van het paard, werd zeer ziek en verloor het haar, zoodat hij zeer kaal werd, even alsof zijn hoofd geschoren was. De Eerw. Heer Daniël, Herder en Leeraar in de woonplaats van Balls, was zoo vriendelijk om zijnen kalen vriend eene paruik aan te bieden. Maar de heer Balls had gelukkiger raadgever. Hij gebruikte op diens aanprijzing de Macassar-Olie en kreeg een *dik en weelderig hoofd met haar* niet alleen, maar, had het uitgevallen haar geene neiging tot krullen, het nieuwe gewas krulde dat het een lust was.

Madame Tortain te Rotterdam is agent van deze wereldberoemde, eigendommelijke *haar-hersteller* — zoo als de kolonel de Olie doopt, — die onder het uitsluitend patronaat is gesteld van koningin Victoria, van geheel de engelsche koninklijke familie, van verscheidene gebieders en hoven van Europa.

Lieve menschen, koopt toch Macassar-Olie!

—

In eene der voornaamste steden onzes vaderlands bezocht eene dame van fijne smaak en beschaving den schouwburg. Een officier, die vóór haar had plaats genomen, rookte haar door de aangenomene houding van zijn kolossaal ligchaam het gezigt op het tooneel. Zij verzocht hem daarom vriendelijk en bescheiden, een weinig op zijde te gaan zitten, opdat ook zij van het voortreffelijk spel niet zou behoeven verstoken te zijn. Naauwelijks had de officier haar verzoek vernomen, of hij wendde zich met een zekeren trots tot de dame met de woorden: «Mevrouw! ziet gij niet, dat ik een officier ben? «Ach ja," was het antwoord, «*gemeener* kunt gij niet zijn."

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 5. Augustus. Sedert den 31. Julij zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

De Onderneming, J. Anderson, Rio-Grande, gezoute huiden; Clementina, W. A. Bonnet, Riga, rogge; Hartley, H. Lord, New-Orleans, graan; Catharina, E. Handers, Riga, lijnzaad, de vrouw Elisabeth, B. B. Pekelor, Koningsbergen, tarwe; Bo'sl Bohler, H. Menche, New-York, katoen en rijst; Minerva, J. de Zwelg, Manthanzas, suiker; Hoppet, J. Hedman, Cronstad, hout; Johan Herman, J. L. C. Schultz, St. Petersburg, meel; Maria, J. Baber, Havanna, suiker; Rideaut, W. Brown, Manthanzas, koffij en suiker.

Voor Gend bestemd:

Julo, A. Bardau, Riga, hout; Emanuel, C. Went, Riga, deelen.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

John en Elisabeth, J. Blackler, dakpannen, Londen; Onderneming, Zwaneuburg, suiker, Trieste; Wohlfaer, P. Freiwurst, ballast, Oostzee; de Schelde, F. Claeijs, passagiers, Singapore en Batavia.

Van Vlissingen gezeild:

De jonge Charles, W. Loeff, schapen, Londen.

— Den 4. Augustus arriveerde alhier Z. M. stoomschip Cerberus, luit. ter zee 2e klasse P. A. H. Hinlopen, van Texel.

—

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 3 1/2 ure.
Sluiting des avonds 9 «
Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

De raaf verliet zijnen zetel en volgde den moordenaar, boven wiens hoofd hij in wijde kringen rondvloog.

Peter kwam met zijnen last aan eene verlatene hut, welke in vroegere tijden door beidens gebouwd was, om daarin te overwinteren.

De deur was digtgemetseld.

Hij rukte eenige steenen uit, tot dat hij eene opening had gemaakt, wierp het lijk in de hut, bedekte het met mos; en verwijderde zich, na de uitgebroken steenen er zoo goed mogelijk weder ingewerkt te hebben.

De raaf had zich op het dak der hut nedergezet en begon met eene heesche stem te krassen.

Peter zag hem zitten; hij verschrikte, en wierp met steenen naar hem, om hem weg te jagen. De raaf klapwiekte, maar bleef op dezelfde plaats zitten.

Peter klauterde op het dak. Toen vloog de raaf met moeite op en zette zich op den naasten boom neder.

Peter klom van het dak; maar de lijkvogel bleef op dezelfde plaats zitten met die ijzeren volharding, welke aan alle vleeschetende dieren eigen is, wanneer zij de lucht van een lijk hebben.

De soldaat werd bang.

De raaf kwam hem voor als de levende maner van zijn geweten.

«Hij kan mij verraden!" dacht hij.

Hij snelde naar huis, en haalde zijn geweer.

De raaf zat nu weder op het dak der hut, en pikte in het mos, waarmede zij bedekt was.

Peter gaf vuur, en terwijl de vogel nedertuimelde, voelde hij zich geheel verligt; want een oogenblik te voren dacht hij, dat geene aardsche magt hem tegen dien wreker beboeden kon.

IV.

Men wachtte te vergeefs op Anton's terugkomst; en toen de klokken op Allerzielendag geluid werden, bleweende men ook een ongelukkig offer, dat op zijn bed van mos rustte.

Allerlei vermoedens rezen er omtrent zijne verdwijning op; maar niemand giste de ware oorzaak. Zoo als het altijd gaat, hij werd spoedig vergeten, en de jongelingen in het dorp spitsten er zich op elkander den voet te ligten bij hunne aanzoeken om Johanna's hand. Deze beweenden angstlen dood van haren bruidegom, maar zou als gewoonlijk zij troostte zich eindelijk over haar verlies.

Welk sterveling zal het menschelijk hart verklaren? Johanna moest onder hare aanbidders kiezen, en zij koos Peter.

Meer dan een jaar was sinds de geheimzinnige verdwijning van Anton verloopen, en de bruiloftsdag der verloofden was reeds vastgesteld.

Den avond te voren zij hadden elkanderen zoo oneindig veel te zeggen, zouden zij elkander nog eenmaal in den stillen nacht spreken en Johanna had, op Peters hartstogtelijke bede, slechts dralende en weifelende, als door een geheimzinnig voorgevoel aangegrepen, hare toestemming tot deze zamenkomst gegeven.

Binnen de omheining van het huisje stond een oude lindeboom, wiens takken bijna tot aan het venster van Johanna's kamer reikten. Ten elf ure wanneer alles in het dorp sliep, zoude Peter over de omheining klauteren, en zich van den grooten tak zacht in het venster laten glijden. Hij zou daarbij half luide een van Johanna's geliefde liederen zingen: dit was het afgesproken teeken.

Het werd avond — het werd nacht. De maan verspreidde een vaalkleurig licht, en werd nu en dan door zwarte wolken omsluijerd. Johanna was wakker en luisterde. Eindelijk bewoog zich eene onbepaalde, nevelachtige gestalte in de takken der linde, en eene stem zong op half luiden toon:

«Laat de gufe winden beven,
«Dat al 't geurig, groen bederft, —
«Liefde's bloemen blijven leven,
«Laat er sterven, wat er sterft."

Het venster werd zacht geopend.... «Johanna! mijne geliefde Johanna!" riep hij en sloeg zijnen arm om haar middel.

«Spreek zachter, Peter! want vader ontwaakt!"

«Wees niet bezorgd, hij slaapt, en de ouderdom slaapt vast."

«Wat zijt gij koud?"

«De nachtlucht is scherp!"

«Ach Peter! als gij mij lief hebt, verlaat mij! ik smeek het u bij mijne liefde!"

«Of ik u lief heb? Ach Johanna! ik bemin u vurig en sedert lang, en nu zoude ik van u scheiden?

Het venster was opengebleven. Van uit de linde klonk het lied, dat hij zoo even gezongen had.

Als door den bliksem getroffen, rukte zich Johanna uit de haar omklemmende armen los.

Als een wit marmeren beeld stond zij daar — maar toch schoon. Het lange hair golfde onged wongen langs de schouders; zij haalde met moeite adem, en ijzingwekkend was de blik, dien zij op de linde wierp, en op de gestalte, welke zij daar zag.

Het venster opende zich wijd, en weder sprong een man in het vertrek.

«Ach!" gilde Johanna, terwijl zij ontzet terugdeinsde.

«Wat scheelt u?" Johanna, wat scheelt u?" vroeg de binnenkomende, die niemand anders dan Peter was.

«Wie is daar?" prevelde zij, en wees met bevende hand naar de alkoof.

En dáár zagen beide duidelijk — het lijk van Anton met gespleten hoofd op het bed liggen.

Op het hoofdkussen zat een zwarte vogel, die met de vlerken sloeg.

Den volgenden morgen vond men twee ligchamen op den grond uitgestrekt. Peter was dood — Johanna ontwaakte tot levenslange waanzinnigheid. (*Utr. C.*)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.